

Proiectul „Biodiversitatea și protecția naturii—o abordare responsabilă a problemelor de mediu a două orașe înfrățite”

Acronim: BIOTOWNS,

Cod Proiect: HURO/0901/128/134

VÂNTUREI ROȘII

Traducere în limba română

**Autor: Oláh Júlia, clasa a VIII-a
Liceul Teoretic Bartók Béla Timișoara**

Auzeam trilarurile păsărilor, încă aveam ochii închiși.

Dintr-o dată, pe fereastră a intrat un vânt rece, trupul mi-a fost pătruns de frig, apoi mi-am deschis ochii. Era dimineața și bătea soarele. Era ciudat că mi-era frig. Probabil era prea devreme. Vara, dimineața este întotdeauna răcoare, iar mai târziu, vremea se încălzește.

Eram în vacanță, așa că am hotărât să îmi petrec timpul cu ceva folositor, dar nu aveam idei. M-am ridicat din pat și m-am dus la fereastră. Păsările zburau în jos și în sus. În fața blocului meu văd multe păsări, vrăbii, porumbei, mierlă neagră, coțofană, dar cea pe care o văd cel mai mult este vânturelul roșu. Și-a pus cuibul într-o fereastră a blocului din fața noastră. Într-un gemuleț, care era zidit cu cărămizi. Mi-am aruncat repede privirea acolo, poate am noroc să îi văd din nou, dar nu erau acolo.

Am continuat să admir cu încântare frumosul peisaj de vară, cufundându-mă în visare, când am fost întreruptă de un glas. Pentru mine, era o voce foarte cunoscută, parcă ar fi fost un țipăt, dar cu un timbru ascuțit. Am văzut vântureii roșii zburând în văzduh. Penajul lor era avea o frumoasă nuanță brună. Ciocul mic și curbat. Mă zgâiam la ei. Au zburat în cuib și stăteau acolo. Odată am fost atât de norocoasă, am văzut cum au capturat un șoarece și l-au mâncat împreună. Însă când apar ei, așa ca și acum, porumbei dispar, abia zăresc și vrăbiile. De parcă ei ar fi regii. M-am uitat la ei, și am văzut în ochii lor o privire nevinovată, dar aparențele uneori înșeală.

Au un glas unic, dar uneori enervant, cel puțin așa este pentru vecini. Au încercat de multe ori să îi alunge, dar nu au reușit. Didin păcate, eu nu știu că sunt păsări protejate. Din fericire, vântureii roșii s-au întors de fiecare dată. Am văzut deja și ouă în cuibul lor, au avut trei puișori. Era o mare plăcere să privești cum încercau puișorii neîndemânatici să zboare. Suntem tare îngrijorați pentru ei, dar o dată ce și-au construit cuibul, nu îl mai lasă.

E ciudat cum apar vântureii roșii și în asemenea locuri, pentru că e un loc foarte murdar, trec multe mașini pe aici. Din fericire, câțiva copaci înfrumusețează priveliștea. Vântureii roșii pleacă uneori, dar eu știu că se întorc de fiecare dată.

Iarna nu îi văd, probabil pleacă în țările calde, pentru că aici e prea frig. Până la vară, eu îi aștept din nou acasă, privesc în fiecare dimineață pe geam, și caut cu privirea micuții drăgălași maronii.